

ЗАСТОСУВАННЯ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Тележенко Л.М., д-р техн. наук, проф.

Калугіна І.М., канд. техн. наук, доц.

Одеська національна академія харчових технологій

В умовах зміни освітніх стандартів і впровадження компетентнісного підходу при формуванні навчальних планів виникає необхідність впровадження таких дисциплін, що забезпечать набуття випускниками інтегральних, загальних та спеціальних компетентностей.

Необхідно формувати у студентів здатність розв'язувати складні спеціалізовані задачі та вирішувати практичні проблеми технічного і технологічного характеру, що характеризуються комплексністю та невизначеністю у виробничих умовах ресторанного господарства. Такий підхід передбачає розуміння предметної області, засвоєння теоретичних основ харчових технологій та надбання практичних навичок професійної діяльності.

Особливого підходу потребує набуття здатності щодо впровадження у виробництво харчових продуктів технологій, що побудовані на основі розуміння сутності перетворень основних компонентів продовольчої сировини впродовж технологічного процесу. Тому викладанню таких дисциплін як «Технологія продуктів ресторанного господарства», «Етнічні кухні» та «Нутриціологія» передуює вивчення хімічного складу сировини, факторів впливу на збереження лабільних компонентів, структурно-механічних властивостей тощо.

Особливе місце відводиться здатності майбутніх фахівців організовувати та проводити контроль якості і безпечності сировини, напівфабрикатів та харчових продуктів із застосуванням сучасних методів досліджень. Реалізація цього дозволить забезпечувати відповідну якість і безпеку продукції на основі сучасних стандартів та у межах систем управління безпечністю харчових продуктів (НАССР) під час їх виробництва і реалізації.

Актуальними тенденціями в сучасних ринкових умовах є врахування принципів раціонального харчування, заощадження ресурсів та інтенсифікація технологічних процесів під час розробки та впровадження інноваційних технологій, страв та кулінарних виробів.

Усе вищезазначене потребує принципово нових методів у засвоєнні дисциплін, враховуючи безперервно зростаючий обсяг інформаційного потоку.

Інноваційні методи навчання знаходять своє вираження і втілення у нових методиках викладання, спеціально розроблених засобах, системах та інформаційних ресурсах. Перспективним інноваційним методом навчання є інтерактивний метод, як спеціальна форма організації пізнавальної діяльності, що полягає у створенні комфортних умов навчання, за яких студент відчуває свою успішність та інтелектуальну спроможність, що робить продуктивним сам процес пізнання. Розрізняють кілька моделей навчання: пасивна, коли студент виступає в ролі «об'єкта» навчання; активна, за якої студент виступає «суб'єктом» навчання (самостійна робота, творчі завдання); інтерактивна, що передбачає взаємодію викладача й студента. Використання інтерактивної моделі навчання складається з моделювання виробничих ситуацій, використання рольових ігор, спільного вирішення проблем, технологічних завдань тощо. З об'єкта впливу студент стає суб'єктом взаємодії, він сам бере активну участь в процесі навчання. Отже, оптимальне навчання виникає тоді, коли у студента є можливість виявляти активність і взаємодію (інтерактив).

Навчальний процес, що спирається на використання інтерактивних методів навчання, потребує залучення у процес пізнання всіх студентів групи без винятку. Спільна діяльність означає, що кожен вносить свій особливий індивідуальний внесок, у ході роботи йде обмін знаннями, ідеями, способами діяльності. Організовується індивідуальна, парна і групова робота, проектна діяльність, ситуаційні ігри, здійснюється робота з документами та різними джерелами інформації. Інтерактивні методи засновані на принципах взаємодії викладача та студента, активності учнів, опорі на груповий досвід, обов'язкового зворотного зв'язку, що особливо стосується таких дисциплін як: «Технологічний інжиніринг підприємств галузі» та «Проектування закладів ресторанного господарства». Створюється середовище освітнього спілкування, яке характеризується відкритістю, взаємодією учасників, урахуванням аргументів кожного, накопиченням спільного знання, можливістю взаємної оцінки й контролю. Викладач разом з новими знаннями мотивує учасників навчання до самостійного пошуку. Головна ознака інтерактивних занять – самостійний пошук студентами шляхів і варіантів вирішення поставленого навчального завдання; здатність орієнтуватися в новій ситуації, бажання не тільки зрозуміти навчальну інформацію, а й способи отримання знань; незалежність власних суджень. Усе це забезпечує формування і розвиток пізнавальних інтересів і здібностей, творчого мислення у майбутнього фахівця.